

Spørgsmål:

Hvordan burde efter Deres mening EF tage del i en fælleseuropæisk konference?

Svar:

Det vil jeg nødig nu diskutere offentligt i enkeltheder. Skal man tro aviserne, er der på dette punkt allerede en gryende uoverensstemmelse mellem noget af det, der er sagt her, og visse tanker, man gør sig i Paris. Jeg tager mit udgangspunkt i den praktiske nødvendighed. Tag f. eks. valutamøderne i slutningen af sidste år, først i Rom, senere i Washington. Der var også regeringerne repræsenteret. Men når vesteuropæerne holdt møder, deltog både i Rom og i Washington naturligvis repræsentanter for Kommissionen i Bryssel. Det vil sige, at en praktisk form for Kommissionens medvirken vil være nødvendig allerede af den grund, at vi er relativt hurtigt på vej henimod en fælles udenrigshandelspolitik i 1973.

Forbundskansler Brandts udtalelser i den udenlandske presseforening i Bonn den 8. februar 1972.

(Uofficiel oversættelse).

Spørgsmål:

I et tv-interview har De talt om EF og forsvarsspørgsmål. I visse udenlandske aviser er dette blevet opfattet som et forslag fra Deres side. Kunne De nærmere forklare, hvad De mente dermed?

Svar:

Jeg svarede på et spørgsmål; det omhandlede udtryk blev brugt i spørgsmålet, og man burde altså spørge den person, der formulerede spørgsmålet. Efter sit indhold havde spørgsmålet — bortset fra det omhandlede udtryk — relation til det, som jeg i mit svar gik ind på, nemlig at når det politiske samarbejde mellem EF-staterne udvikler sig og vil have nået et bestemt trin, er den logiske følge, at disse stater også på forsvarsområdet rykker snævrere sammen.

Spørgsmål:

De sagde, at de vesteuropæiske stater, set på længere sigt, måtte gøre mere, og endda afgørende mere, for deres fælles forsvar. Sigtede De med „afgørende“ også til atombevæbning, som jo er det egentlig afgørende?

Svar:

Jeg går ud fra, at vesteuropæerne i den atlantiske alliance, sådan som verden ser ud, er henvist til forbindelsen med USA og USA's atompotentiel. Det er det første punkt. Det andet punkt er på den anden side, at der i udviklingens løb sikkert rejser sig det spørgsmål, hvilken yderligere rolle for den europæiske komponent i forsvaret det — ganske vist begrænsede — atompotentiel vil spille, som to af EF-staterne, nemlig England og Frankrig, råder over. Det er en rent objektiv konstatering og ikke nogen henvisning til tyske ambitioner.

Spørgsmål:

Tænker De med hensyn til det europæiske forsvarspolitiske samarbejde og bestræbelserne i denne retning også på NATO's Eurogruppe? Kunne den danne grundlag for udviklingen af et snævrere samarbejde?

Svar:

Ja og nej. Indledningsvis må det konstateres, at Eurogruppen er virkelighed, mens det andet, som der blev spurgt om, er fremtid; og ingen ved i dag, hvor fjernt det ligger.

Der er imidlertid også en anden forskel: Eurogruppen omfatter ikke alle de vesteuropæiske partnere, men derimod de medlemmer af den atlantiske alliance, som tillige deltager i det integrerede forsvar. Den omfatter altså ikke Frankrig, omendskønt der til stadighed føres en dialog med Frankrig om de spørgsmål, der drøftes i Eurogruppen. Denne forskel må man være klar over. Derfor vil en automatisk udvikling fra det ene i retning af det andet heller ikke finde sted. Jeg anser i dag Eurogruppen for et meget nyttigt organ — Helmut Schmidt har anstrengt sig meget for at være med til at udvikle det — men den kan ikke tjene som erstatning for det andet, som er nødvendigt, nemlig at alle de vesteuropæiske partnere, d. v. s. inklusive Frankrig, gør sig overvejelser om de fremtidige forsvarspolitiske aspekter.

Spørgsmål:

Forholder det sig ikke sådan, at de fremtidige partnere, Danmark og Norge, under ingen omstændigheder er rede til at diskutere forsvarsspørgsmål inden for EF?